

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

Auctem, Alberto marchioni iterum composuit: Viuebat
 antiquum in pectore vulnus, amor videlicet Saxonie in
 corde Alberti: Sed duplici stemmate Henrici excludi-
 tur: Nam & auia eius paterna Magni ducis fuit filia,
 quomodo & Alberti mater: Insuper Henrici mater erat
 Lotharij filia, quæ alio iure traxit ad illum Saxonie du-
 catum. Quo tempore idem Henricus grauiter institit
 Vicelino, vt ferulam pastorem, hoc est, inuestituram
 temporalis dominij, ab ipso acciperet: Sed vetuere Bre-
 mensis, regale munus asserentes, inuestiri episcopos ad
 formam inter Calixtum Papam & Henricum V. Impe-
 ratorem constitutam. Venit rex in Saxoniam incunabu-
 laparrum visurus. Vxorem autem quam tenebat Hen-
 ricus, quia ob propinquitatem legitimè habere non po-
 terat, interuenientibus apostolicis legatis, cum gratia di-
 misit, separatus ab illa per sententiam, quam vocant di-
 uortij. Nec diu supersuit vir sanctissimus Vicelinus, an-
 no V. sui pontificatus decedens apud fratres suos in Fal-
 dera, hoc est, Nouo monasterio tumultatus. Quo mortuo,
 fratres eius se retraxerunt ab vnione Aldenburgensis
 episcopatus: quippe qui Bremensi ab antiquo pertine-
 rent. Successit illi in episcopatu Geroldus ex ministeria-
 libus Henrici ducis. Rex autem Fridericus in Magde-
 burgo Pascha celebravit: inde instituens profectiōnem
 primam in Italiam: Iurare fecit principes eandem ex-
 peditionem: Nouerat enim tergiuersiones multorum:
 Non ignorabat quàm difficulter inibant lōgam & sum-
 ptuosam peregrinationem: Ideo simplici promissione in-
 tantate contentus non erat.

CAPVT XVI.

Annus erat post mille centum quinquagesimus-
 quintus, cum rex iter ingressus, magno princi-
 pum

pum concursu mouebat in Italiam: Aderat Henricus dux Leo cum Geroldo suo Aldenburgenſi electo: quem cum Bremensis archiepiscopus consecrare recusat, quod non legitimè electus, sed sola ducis assumptione prouectus esset, Romam secum duxit ibi consecrandum. Erant simultates aliae inter ducem & archiepiscopum, quod dux praedia ecclesiae velut sua haberet, & pro capellano vti constitueret antistite: quae verus praedecessorum quoque suorum iniuria fuit. Sed Henricus satis pro sua atque ecclesiae dignitate agebat. Ergo quae archiepiscopus consecrare noluit, Romam eius rei gratia perdidit, non confirmationis, vt nunc agitur, (necdum enim Romana ecclesia tantum sibi iuris in omnes omnium promotionum ecclesias vendicabat) vt nisi confirmatione apostolica episcopus non haberetur legitimus: id enim posteriora tempora adinuenerunt. Nec ibi quieuit Romanorum ecclesia, donec annatas quoque sibi ex omni Christianismo aduocaret. Rex ergo profectus prosperè, venit in Lombardiam: Inde Terdonam, quae rebelles illi ostendit animos: quam obsidens, ac non multo post capiens, contendentissima celeritate Romam. Trepidatum est in vrbe Romana ad celerem Imperatoris aduentum: Senatus Romanus obuiam regi misit oratores, qui dicerent, paratos esse Romanos excipere regem triumphaliter, si se Imperatorem gerat more. Quo percontante, quid illi faciendum dicerent: Illi responderunt, Si victos praese ferri curati catenatos tyrannos, & aureo curru residens, diuitiarum gentium Vrbi inferret: senatusque promitteret appens XX. millia libras argenti, vt esset veteribus constitutum legibus: magnificum & munificum videri triumphaliter exceptum, quem principes regem fecerint, senatus populusque Romanus, Caesarem sibi constitueret. Sub-

dens rex: Grata, inquit, pmissio, sed cara nimis licitatio: Magna requiritis viri Romani de exinanita camera nostra: Venimus aurum de Italia sumere, non argentum inuehere. Quod si occasionem queritis nobis rebellandi, non tantum vobis laborandum erit: habetis paratum bellum vbi voletis: Si tamen consilio nostro putaueritis utendum, consultius, quid amici, quam quid armati possumus, experiendum vobis ducimus. At illi pertinaciter instabant iura sua ciuitatis tueri. Rex, illis contemptis, ad pontificem Hadrianum, qui ab Vrbe declinauerat, incertus quid exercitus tantus moliretur, misit oratores, vt ad colloquium mutuum fieret conuentus. Pontifex dignatione sua flectere contenderat Germanorum formidatam insolentiam, & venit in castra regis cum sobenni, pontifice quoque summo digno comitatu. Rex concitus occurrit venienti, & ab iumento descendenti strepam fertur tenuisse sella, acceptumque reuerenter per manum in sua tentoria perduxisse. Bambergensis tamen episcopus verbum regis proloquutus, ait: Honorabilem tue sanctitatis praesentiam apostolice pontifex, sicut dudum desideranter optauimus, ita nunc letanter suscipimus, gratias agentes omnium largitori bonorum Deo, qui nos deduxit & adduxit in hunc locum, & sacratissima visitatione tua nos dignos fecit. Notum ergo tibi esse volumus reuerende pater, quia omnis ecclesia de finibus orbis ad honorem regni collecta, adduxit principem suum ad tuam beatitudinem, prouehendum per te ad culmen Imperij: Hoc meretur nobilitas, prudentia, fortitudo, Dei timor, & catholicae pacis amor in corde illius regnans, & sanctae Romanae ecclesiae cultus non vulgaris: Ecce te venientem excepit venerabilis, tuis sanctissimis vestigijs humiliter prouolutus: Ergo venerande pater, tu circa
ipsura

ipsum peragas, ut quae ei desunt de plenitudine Imperialis culminis, per tuae beatitudinis munificentiam suppleantur. Papa refert: Audiuimus frater episcope, quae loqueris, speciosa quidem dicta, sed non opere exhibita: Friuolum potest videri quod dicimus, & tamen in minimo commissa negligentia, facit argumentum de maximis: Ab iumento descendit nobis, strepam tenet sella sinistram, nescimus ad irrisionem, an aliorum, cum dextera fuisset obsequenti contrectanda. Rex Stromachanti similis, risu soluitur: minimum se studuisse respondit strepis apprehendendis: Tu primus es, pater, cui tali officio deseruimus. Deinde iam commotior: Scire velim, officij hoc genus ex debito an sit, an beneplacito? Quod si ex beneuolentia descendit, quis causabitur negligentiam in spontaneo? Sin ex debito, parum inter se putamus quo latere accessit, qui venerabundus adorat. Hac verborum vicissitudine, quae multo plura inter collaterales amborum fuere, sine osculo discesserunt.

CAPVT XVII.

Postero die reuocatus in castra pontifex, adest. Rex iam experimento doctior, quam debuit, strepam apprehendit. Considentibus iterum papa verbum fecit: Solebant, inquit, qui ad coronam petendam venerant, pristinae aetatis principes, insigni aliquo facto Romanae ecclesiae beneuolentiam promereri: ut suo velut officio praeuenientes benedictionem, iam debitam coronam omnibus praclaro facinore testarentur. Sic Karolus dum dimouit Longobardos: Otto dum compefcuit Berengario: nouissimus Lotharius dum Normannos reprimeret, coronam Imperij meruere: quocirca serenissimus rex Apuliam Romanae ecclesiae peculiarem prouinciam, iam à Normannis occupatam, nobis ecclesiaeque restituat: de-

indè
spont
re, at
copys
benea
penit
armis
clesia
spont
re reg
colloc
seprin
roldu
secat
Brem
am Sa
à pont
munu
Sed d
mores
tos, k
consul
spectu
exerci
lam N
multu
gradu
bacch
autem
egressi
pulsis
gia He